

kelAYNAk

XII

-kel'liđinizi fark edin-

Dört köşeli bir oyundu yaşamak
Bir yanımız sizinle öldü
Bir yanımız sizinle evsiz kaldı
Bir yanımız hâlâ enkazda...
Kalan bir yanımızla
Yaşamaya çalışıyoruz yaşamaksa.

Garip bir Tesadüf

Günlerdir yatağında yatıyordum. Düşünmekten yorgun düşmüştüm sanırım. Sonunda kalkabilecek gücü kendimde buldum ve odamın hiç olmadığı kadar dağınık olduğunu fark ettim. Baş yastığım hariç tüm yastıklar ve yatağıma örttüğüm çiçek işlemeli örtüm yerdeydi. Çalışma masamda günlerdir beni bekleyen evrakların üstünde yemek artıkları vardı. Dağınıklığı şu sıralardaki depresif hâlime yorup kahve yapmaya koyuldum. Kahve yaparken kuşların ötüşlerini dinlemeye başladım. Rahatsız edici değildi bu ötüşler hatta bir nevi huzur da veriyorlardı bana. Bu ötüşleri dinledikçe -daha çok aralarında fısıldaşıyorlar gibiydi- zihnimde bir anım canlanmaya başladı.

Yine bir sonbahar sabahıydı. Gözüme gelen güneş ışığıyla uyanmışım. Güneş yine kapalı perdeden içeri sızacak bir yer bulmuştu anlaşılın. Mutfaktan gelen kokuların ne olduğunu öğrenmek için çabucak kalktım. Siyah çizgili mor elbisemi giyip mutfağa yöneldim. Önce mutfakta yemek yapan annemi sonra da kokuya neden olan çörekleri gördüm. Bir tanesini alıp yemeye başladım. Annem çörekleri yediğimi görünce bir bakış attı ve ben de öpüp kokladım annemi.

Kapının çalınmasıyla hatıramdan ayrıldım. Kapıyı açmaya giderken yanaklarımda ıslaklık hissettim. Ağladığımı bile fark etmemiştim. Çabucak gözyaşlarımı silip kapıyı açtım. Karşımda hafif bir tebessümle bana bakan bir yaşlı kadın buldum. Gözleri masmavi, kafasında beyazlamamış tek bir saç teli olmayan, hafif tıknaz bir hanımdı. Yaşlı olmasına rağmen oldukça bakımlıydı ve yaşlılarına göre güzeldi de ama gençliğinde çok daha güzel olduğu belliydi. Yaşlı kadını incelerken gözüme elindeki çörekler takıldı. Garip bir tesadüftü doğrusu. Yaşlı kadın yeni taşındığını ve komşularıyla tanışmak için geldiğini söyledi. Biraz kapı önü sohbeti ettik. Sonra iyi günler dileyip çörekleri uzattı ve ben de teşekkür edip kadının gülümsemesine karşılık verdim ve kapıyı kapattım. Yalnız kaldığıma sevinmişim doğrusu. Elimdeki sıcak çörekler ve çok olmasa da soğumuş kahvemle terasa geçtim. Çöreklerle kahveyi kendi boyadığım sarı renkteki sehpa koydum. Terasındaki hamağıma uzandım ve dışarıdaki seslere kulak kabarttım. Yere dökülen yaprakların hışırtısı, rüzgârın uğultusu ve kuşların fısıldaşmalarıyla birlikte, günlerdir süren uykusuzluğuma yenilip uykuya dalmışım.

Ecrin Havva Asil

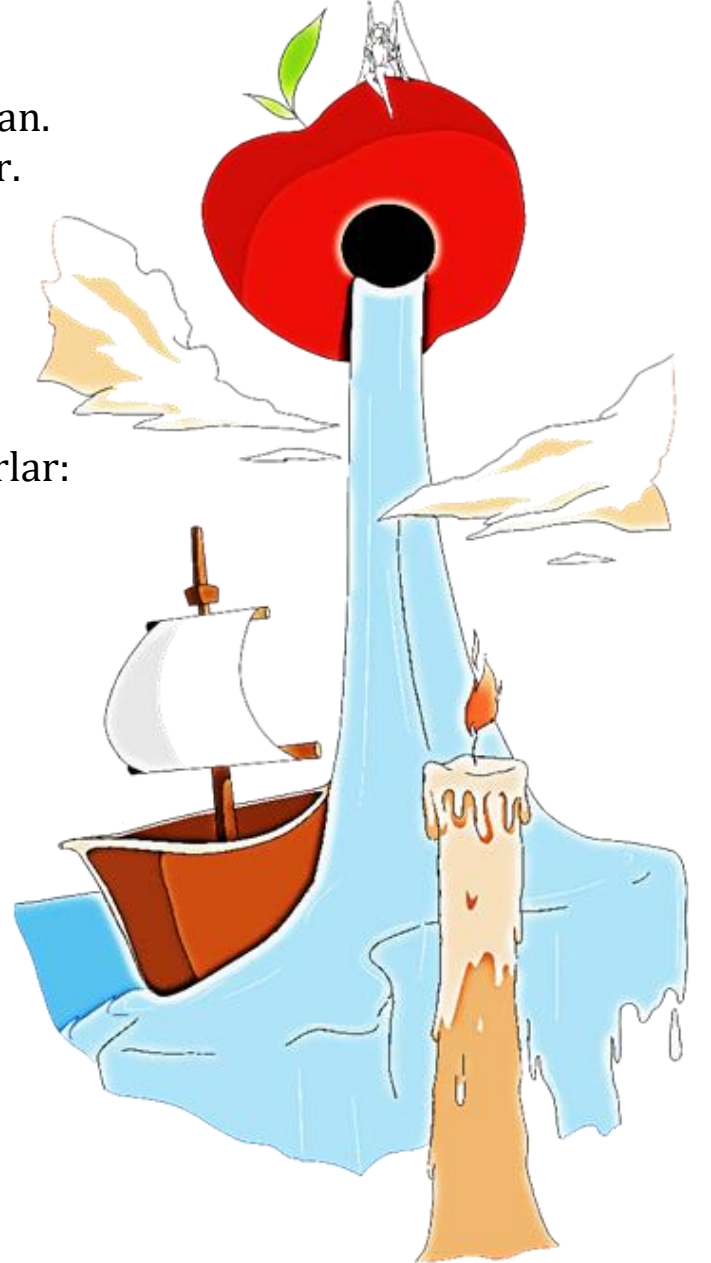

Bitişler bir yok oluş değil, aksine yeni başlangıçlardır. Şu hayatta bir şeyin bitişi her zaman daha hayırlı bir şeyin başlangıcına vesile olur. Yeter ki sen görmeyi bil...
hakan mengüç, **hiçbir karşılaşma tesadüf değildir**, s.228

Boğulmak

Elma kokusu örttü bir sis misali,
Kayboldu hayaller, arzular.
Mumlar söndü, dilekler dudaklarda kaldı.
Hiçbiri havaya karışmadan unutuldu, gitti.
Şimdi bir kabristan onlarla dolu;
Sönmüş mumlar ve yarım kalan aşklar.
Çarşaftan bozma yelkeniyle okyanusa açılan bir gemi.
Dümeni kamıştan, zemini camdan;
Sonra kayboluyor düşler, umutlar.
Elma kokusu boğuyor bir zehir misali:
Delik bir çarşaf, çürümüş kamışlar, cam parçaları.
Sis örtüyor üzerlerini.
Şimdi bir kabristan onlarla dolu:
Boğulmuş bir tayfa, bir çakmak ve kaptan.
Sönmüş ocaklar ve yarım kalan umutlar.
Bu yozluğun altında yatan merhumlar;
Kibir, hırs, acı dolu topraklar.
Boğuluyor elma kokusunda çocuklar.
Zehirliyor onları sükut içindeki
adamlar,
Şimdi bir kabristanda sessizce uzanıyorlar:
Dedelerinin yattığı bu topraklarda
Nefretle ve acıyla bekliyorlar.

Yolcu

Daha

Geçmişimin Şimdisi'ne-

Kaybettim dedim ben.
Başararak kaybettim. Kazanarak kaybettim.
Herkesten çok istedim, çalıştım.
Sahi! Ben hep herkesten çoktum, farklıydım.
Herkes gibi olmamak, olamamak.
Buydu beni kazandıran şey, kaybettiren şey.
Herkes aynı şeyleri yapıyor. Aynı şeyleri yaşıyor.
Aynı şeylerle ölüyor. Aynı duygularla...
Ama ben yapamıyorum, ben "farklıyım". Bu, sadece bu...
Onlar kitap okuyor, ben yazarı...
Onlar görüyor, ben hissediyorum.
Onlar güzelleri seviyor,
Benimse sevdiğim güzelleşiyor.
"Farklılık" kötü mü? Başkaları gibi olamamak,
anlayamamak başkalarını.

"...Hepinizden fazla hata yaptık,
Çünkü hepinizden daha cesur olmak zorundaydık.
Korksak bile, karanlıktan; ışıklarımızı, yakmaya yetmedi boyumuz,
O tuhaf ürpertiği hiç unutmasak da,
Alıştık.
Hepinizden daha hızlı koşabilirdik,
Ayağımız takıldığında,
Kaldıracak bir el bulabilseydik..." (Nurşen Yıldırım)

Yokum ben, görünmezim, herkesten çokum -bir "daha" olamayan bir "çok"-,
Farklıyım bu yüzden. Kaybettim! Kazanarak kaybettim.
Yıldızlarımı, hayallerimi, düşlerimi aldılar elimden.
Bedenim burada, fakat ruhum kaçtı sessizce.
Bekliyorum ruhumun dönmesini çaresizce.
Ruhumun ne istediğini bilmiyorum, o da bilmiyor galiba...
Hiç kimse beni ben gibi anlayamaz daha ben bile anlayamazken.
Tek bir şey biliyorum: Kazandım, kazandığım için de kaybettim.

Yalnız şehrin soğuk gerçekleri çarpıyor yüzüme yine bir sabah,
Kalabalıktaki yalnızlığımı haykırıyor!
Kırıyor kalbimdeki camları.
Kendime kaybettiğimi haykırıyor!
Hatırlıyorum geleceğimi her yaşayıpta,
Yaşıyorum geçmişimi her sevdiğimde,
Ama "şimdi" o yok hiçbir zaman...
Ne geçmişte ne de gelecekte,
Şimdimi bulamıyorum. Onu da kaybettim. Nerede o? Nerede?

Birinin Masalı

Yıldızlara ulaşmak isteyen
Biri vardı
Her gece göğe bakar
Hayal kurardı

Minicik olduğunu düşünen
Biri vardı
Tüm merdivenleri çıksa
Ulaşır mıydı yıldızlara?

Tüm basamakları kendi çıkan
Biri vardı
Düşse de çoğu zaman
Kendini kendi kaldırırdı

Yıldızları düşleyen
Biri vardı
Tüm merdivenleri çıkıp
Yıldızlara uzandı

Kimseye yük ol(a)mayan
Biri vardı
Yıldızlara çıktı ama
Merdivenleri kırıldı

Haberi yoktu kimsenin
Yıldızlardaki birinden
Ne kırık merdiven
Ne de çabası hatırlandı

Kendi kendine yetmeye çalışırken
Kimse yetmedi
Kimseye yetemedi
Kalakaldı

Serçecik

Bir serçecik kondu yüreğime.
Pır pır uçtu,
Neşeyle.

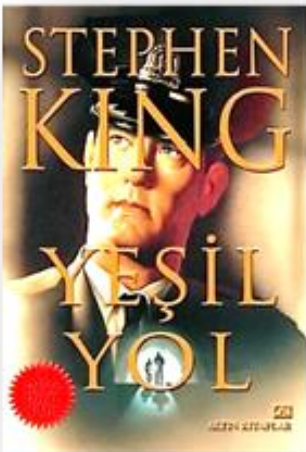
Kederler ve de dertler,
Uğramaz oldular yüreğime.
Serçecik öttükçe.

Geceler gündüzleri aşsın da
Güneş hiç doğmasın, ne yazar?
Serçecik, benimle.

Ben mutluydum öylece,
Serçecikle yüreğimde.
Ne var ki, gitti.
Kim bilir nereye?

Bir gün yüreğimden kaçırdım,
Koştum da tutamadım.
Uçtu gitti neşemle,
Serçeciği bulamadım...

Alıç

"Yorulduğum, patron. Yollarda yağmurdaki bir serçe kadar yalnız olmaktan yorulduğum. Yanımda hiç arkadaş olmamasından bıktım. Nereye gideceğimizi, nereden geldiğimizi söylemeli biri. İnsanların birbirine kötü davranmasından bıktım. Her gün dünyada hissettiğim ve duyduğum acılardan bıktım. Çok fazla var, sanki her an için kafama cam parçaları batıyor. Anlıyor musun? "

stephen king, yeşil yol, s.95

Dün, Bugün, Yarında Sevgi

Bugünkü ben dünden geliyorum. Peki ya dünkü ben? Dünkü bana takılırsak dünde mi kalırız acaba? Çok farklı düşünceler var bu konuda; bazıları geçmiş olmazsa şimdiki ben olmaz, geçmiş bizi var ediyor, diyor. Bazılarıysa ben dünden gelmiyorum diye haykırıyor çünkü dünden gelmenin dünde kalmak olduğunu zannediyor. Bence dünden geliyoruz hepimiz, bundan sonra oluşuyor diğer düşünceler. Dününü sevmeyenler itiraz ediyor dünden geldiğine. Kendini kendine kabul ettirmişlerse, dün benim bugünüm, diyor, hata yapmışsam da bugün düzeltirim. Hata yapmamak diye bir şey yok, dünden gelmeyenler dününü sevenlerin hatasız olduğunu düşünüyor. Oysa aksine hatanın ortasında

olanlar dününü sevip onu geleceğine bir örnek olarak alıyor. Peki neden sevmiyorlar diğerleri dünü? Belki de sevmeyi bilmedikleri için. Ne yazık ki günümüzde sevgi çok soyut bir kavram. İnsanlar gerçekten sevmeyi unuttu. Çıkar için, para için mevki için...

Bunlar için seviyorlar insanlar birbirini sahte bir şekilde. Tüm sorunlar da bu "sevgi"lerden çıkıyor. Katlanamıyor insanlar bir zaman sonra birbirine.

Hırslar, bencillikler vb. duygular aradaki tüm bağı koparıyor. Gerçek sevgi böyle mi peki? Asla. Gerçek sevgi çok üstün bir bağ bence. Güneş ile ayın birbirine bağlılığı gibi. Güneş olmazsa ay var olamaz, ay olmaz ise güneşin yerini aya emanet ettiği geceler yalnız kalır. İnsanlarda da böyle işte gerçekten sevdiği olmadığında bir şeyler eksik oluyor. Birçok insan eksik zaten, bir yarış var adeta. Kim daha iyi?

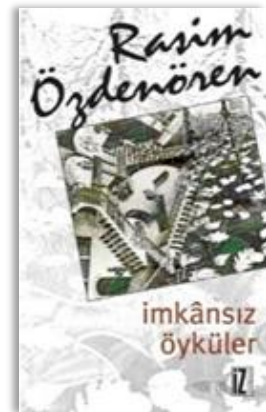
Herkes kendi gücünü konuşurup diğer kişiyi yok etmek istiyor. Lakin bu yarış içinde sevgi olsa yok etme duygusu değil aksine bir olma duygusu gelişirdi.

Bu zamanda kimse kimseye yardım etmiyor, birlik beraberlik çok az kişinin içinde kaldı. Ama ben inanıyorum -belki çoğu kişi taşımasa da- içinde gerçek sevgi, birlik , beraberlik olan insanlar var. Ve bugünümüzü iyileştirecekler onlar. Kendimle birlikte size sesleniyorum yeniden gerçekten sevin kendinizi çevrenizi dünyayı. Bugününüzü yarınınızı değiştirmek için her şeyi yapın. Çünkü geleceği değiştirecek olanlar bizleriz: İçinde hâlâ temiz duygular besleyenler.

Göneng

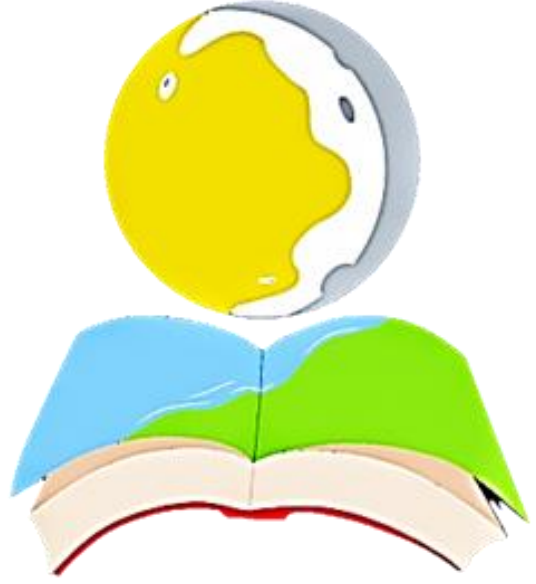
Hiç boş vakti yokken bütün ömrü nerdeyse kocaman bir boşlukla doldurulmuş olan birinin kendine yöneltilmiş sorulara ne cevap vermesi beklenir?

rasim özdenören, **imkansız öyküler**, s.103

Sen

Senin yanında kızarıyor bulutlar,
Güneş ve ay selamlıyor tenini,
Yıldızlar mest oluyor sana bakarken
İhtişam akıyor her bir karışından...
Kainat sana hayran olmuş iken
Benim sana olan sevgimi
Hangi şair, hangi kitap yazar?

Sonbahar

RNA'ya

Denizin kenarındayım
Durdum izliyorum boğazı
Bir vapur geçiyor, içinde yolcular
Martılar uçuşuyor yukarısında
Binmek istiyorum o vapura
Götürsün istiyorum beni sana
Ama o sadece karşıya gidiyor
Ancak yoksun sen orada
Çok daha uzaklardasın şimdi
Bunun bilinciyle kıvranıyorum
Yalnızlığıma ağlıyorum

Sonbahar

- Büyüdüğümü nasıl anlayacağım psikolog?
- İnsanın olduğu yerde her şey mümkün, deyip,
olan hiçbir şey seni şaşırtmadığında !

yasemin öztürk, **içine atma**, s.27

Siyah Beyaz Tuşlar

İstanbul'da soğuk bir aralık ayı. Sıcak aralık mı olurmuş zaten.. Cuma günü; mesai bitiş saati geçeli üç, bilemedin dört saat olmuş. Sokaklar kalabalık, herkes işinde gücünde. Kar yağıyor hafiften, gökten pamuk parçaları düşer gibi. Caddeler kalabalık, oraya buraya yürüyor insanlar. Çoğunun amacı var, kalanlar amaç arıyor, bazıları öylesine... Herkesin telaşesi kendine, kimse kimsenin yüzüne bakmıyor doğru dürüst. Halbuki o gün eşiyle yetmiş altıncı yaşını kutlayan Neriman Hanım da salınıyor yollarda, tek işle ev geçindirmeye uğraşırken fabrikadaki işinden çıkarılan Cihat da yürüyor başını öne eğmiş, ayaklarını sürüye sürüye. Ama bunlar, bambaşka zamanların hikayeleri olsun.

Nişantaşı'nın sosyete restoranlarının birinde, Cuma akşamı rezervasyonları yapılmış. Boydan boya tablolarla, birazı da uzun süre bakınca göz acıtan şaşaalı duvar kağıdıyla kaplı iki duvarın kesişiminde; bir delikanlı, genç bir kızın sandalyesine asılıyor centilmence. Vali Bey de gelmiş, hanımefendi eşi herhalde. Üç beş iyi giyimli adam oturuyor salonun ortalarında. İçlerinden biri şaka yapıyor, kahkahalar atıyorlar. Garsona el ediyor birisi. Pahalı bir şarap ısmarlıyorlar yuvarlak masaya. Garson orta yaşlı bir adam, esmer, teni soğuktan kurumuş, çatlamış. Buz mavisi gözlerini kısıyor hafifçe. Göz kenarları hep kırışmış bu hareketinden, tıpkı hayatı boyunca sürekli gülmüş bir insanın kırışıklıkları gibi. Çabuk adımlarla masaların arasından dolanıyor, arada işe yeni başlayan genci gönderiyor sağa sola.

O ise restoranın ortasında, lüks ahşap yükseltideki iskemlesinde oturuyor. Şömineye biraz daha uzak, göğe biraz daha yakın. Uzun, kemikli parmaklarını esnetiyor, işaret parmağını yavaşça kaldırıp diline sürtüyor. Biraz uğraştan sonra itinayla yerleştiriyor önüne sayfalarını. Başlıyor çalmaya.

Siyah tuşlar, beyaz tuşlar...

Bu esnada yuvarlak masa siparişine kavuştu, kahkahalar daha sesli geliyor. Vali Bey ve eşi usulca başlayan konuşmalarına daha sesli devam ediyorlar. Siyah tuşlar, beyaz, tekrar siyah... Masaların birinden bir kadeh düşüyor yere, tuzla buz oluyor. Genç garson telaşla koşuşturuyor parçaları süpürmeye. Beyaz, siyah, her ikisi aynı anda... Salon tıpkı kendi kanında boğulan bir insan gibi kendi gürültüsünde boğuluyor, o hala çalıyor. İtinayla yerleştirdiği nota kağıtları artık gözüne gözükmüyor, insanların gürültüsü sadece bir uğultu. Geriye sadece o kalıyor. Bir de siyah tuşlar, beyaz tuşlar... Daha çok siyah tuşlar.

Siyah gözler hiç olmadığı kadar derin, siyah iskemlenin ayağı ahşabı sertçe çizerek geri kayıyor. Siyah dolmakalemlerle kağıda dizilmiş notalar havalanıyor, girdap halinde piyanonun etrafında dolanıyor, hızlı, daha hızlı... Tuşlara vuran parmaklar sert, salon artık öksürüyor, kan kusuyor.

Parmakları birdenbire duruyor, oysa müzik hâlâ çalıyor. İskemlesi ahşap zemini fena çizmiş, nota kağıtları sağa sola savrulmuş, kömür karası saçları terden alınmış. Daralan göğüs kafesi ve birkaç boğuk nefes alma çabası... Aniden ayağa fırlayıveriyor. Birkaç meraklı, biraz da sinirli bakış ona dönüyor. Patronu her zamanki masasından çatık kaşlarla yerine oturması için işaret veriyor ona. O görmüyor, bakmıyor da zaten. Öne eğik başını kaldırıyor bir anlık refleksiyle, gözleri büyük kapıya kilitleniyor. Kocaman adımlarla, tereddütsüz ilerliyor kapıya. Artık salondaki tüm gözler üzerinde. Birkaç kişi geri gelmesi için sesleniyor arkasından. Sadece ahbabı yaşlı garson, ufak bir tebessümle bakıyor arkasından; kolunun altında tepsisiyle, arkasını dönüp mutfağa ilerliyor.

Dışarısı beyaz, bembeyaz! Kar tutmuş, sokakta da tek tük insan kalmış. Uzun zaman sonra ilk kez gerçekten nefes alıyor o. Yürümeye başlıyor tekrar. Bir yere varmak için değil, bir amacı olduğu için de değil. Amaçsızlığın hazzını yaşıyor. Kulaklarında daha önce hiç duymadığı, dünyanın en güzel ezgisi çalıyor.

Muhtemelen kovulmuştur işten, boşver! Kirayı biraz daha geciktirir, olmadı bulur başını sokacak bir yer. Kıyafetleri ıslandı hafif kardan, ıslansın! Ömründe ilk kez tadını çıkarıyor karın. Nefes almak hiç bu kadar güzel olmamıştı, rüzgar hiç böylesi vurmamıştı yüzüne. Vay arkadaş! Üşümenin bile adabı varmış... Biz tam kırk dokuz sene yanlış üşümüştük... Bu yollar böyle yürünmeliymiş, gülerken kırışmalıymiş göz kenarları. Bir sokak kedisi böyle sevimliymiş ve her akşam böyle selamlanmalıymiş gökyüzü. Müzik devam ediyor, içi içine sığmıyor. Sanki kar tanelerini basamak yapıp gökyüzüne ulaşacakmış gibi.

Sokaktaki iki üç insana duyuruyor kahkahalarını. Biri eğiliyor yanındaki kulağına, "Yazık, deli herhalde." Bazıları gülüyor ona, selam veriyor. Tabii, her gün görmek mümkün mü? Bu devirde kim güler böyle dertsiz tasasız? Onunsa bir dünya derdi var, ama şimdi değil, belki on dakika sonra, belki iki saat. Ama şimdi değil.

Şimdi sadece o var.

Ve kar.

Ve sokaklar.

Ve...

Siyah tuşlar, beyaz tuşlar.

Modern Zehir: Teknoloji Bağımlılığı

Teknoloji bağımlılığı, teknoloji ve internetin bilinçli olmayan ve kontrolsüz bir şekilde kullanımına bağlı olarak ortaya çıkan davranışsal bağımlılıklardır.

Peki teknoloji bağımlılığı'nın doğurduğu problemler nelerdir?

- 1) Teknolojik aletlerin kişinin hayatında öncelikli yer etmesi, bher şeyden önemli olması.
- 2) Kişinin teknolojik alet kullanma davranışı üzerindeki kontrolü kaybetmesi.
- 3) Fiziksel, zihinsel ve sosyal olarak olumsuz sonuçların farkında olmasına rağmen teknolojik aletlerden uzak duramaması.
- 4) Okul, iş, özel hayat ve ev hayatında aksamaların yaşanması.
- 5) Yetersiz fiziksel aktivite, sağlıksız beslenme, görme ve işitme problemleri öfke, sinir ve can sıkıntısı gibi sorunlara yol açması.

Teknoloji bağımlılığından nasıl kurtulunur?

- 1) Öncelikle gerçekten bir teknoloji bağımlılığı varsa bir uzmana başvurulmalıdır.
- 2) Teknoloji bağımlılığına götüren nedenlerle alakalı okumalar yapılmalı ve bilgi sahibi olunmalıdır.
- 3) Teknoloji bağımlılığına neden olan durumlar ortadan kaldırılmalıdır. Örneğin hayat tarzından kaynaklanan bir sebep varsa hayat tarzı değiştirilmeli, sosyal sebeplerden kaynaklanan bir problem varsa sosyal çevre tekrardan gözden geçirilmelidir.
- 4) Boş vakitlerinizi evde geçirmek yerine dışarı çıkın ve yürüyüş yapın.
- 5) Her gün belirli bir sayfa kitap okuyun.

Teknoloji hayatınızın bir parçasıdır ve onu tamamen hayatımızdan çıkarmak saçmalaktır. Onu doğru kullandığımızda işlerimizi çok büyük ölçüde kolaylaştırdığını biliyoruz. Fakat onun kölesi olduğumuzda hayatımızı zehir eden bir bağımlılıktan öteye gitmiyor bunu da biliyoruz. Belki de şunu okuduktan sonra telefonu şöyle bir bırakıp ailenizin yanına gidip onlarla biraz sohbet etseniz, ya da belki yurt öğrencisinizdir arkadaşlarınızla şöyle dışarda bir dolaşıp bir yerde oturup kahve falan içseniz başınızdaki o ağrının, dolmuşluk hissiniz biraz daha azaldığını göreceksiniz. Evet bu her şey bundan ibaret. Yarım saatlik bir yürüyüş hem bedenen hem ruhen etkisini kelimelerle anlatamam. Sevdiğin bir insanla yapılan küçük sohbetin verdiği huzur...

Yani o küçük ekranın başında yapacağın şeyleri , kocaman büyük hayatında yapacağını şeylere tercih etmek sonradan çok pişman olacağınız bir şey. Ben şimdiden uyarımı yapayım güzel arkadaşım, kardeşim, abim, ablam. Teknolojinin kölesi olmak yerine onu daha çok öğrenmek daha çok okumak için bir araç olarak gör sadece. Okuduğun için teşekkür ederim. Küçük de olsa içinde bir yerlerde şu telefondan kurtulma hissi oluşturmuşsam ne mutlu bana...

Karanlıktaki Boşluk

Ben mi dizdim,
O karanlık tuğlaları?
Bir hayat bırakmadan
Boşluğa açılan kapıların ardında...

Güvende olmak isterken
Hapsoldüğümü fark etmeden
Kendi sınırlarıma...

Yarattığım bütünlüğe sığınarak mı
Korudum, aitliğimi?

Kendi onardığım boşluğumda,
Başkalarına uzanmaya çalışarak mı
yaşadım?

Ya şeffaf olsaydı perdelerim?
Belki o zaman görürdüm
Sırlandırdığım sonsuzluğu.

Emire

kelAYNAk

V.nesil sayı:12

kabataş erkek lisesi hazırlık edebiyat fanzini

20 Şubat 2023

Arada bir çıkar. Gönderilen yazıların icabına bakılır.
Sebeb-i telifi insanın kendi ahvaline ve hayata dair hakikatleri idrak etmesine vesile olmaktadır.

tasarım: irem emirođlu

çizimler: ece güler

tashih: ela gökben uğur

danışman: emrah ayhan